

Ár 2010, mánudaginn 13. desember 2010, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Áslaug Árnadóttir, formaður, Geir Arnar Marelsson, Jóhann Tómas Sigurðsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir og Oddur Ólason.

Fyrir er tekið **mál nr. 25/2010**:

M
gegn
Fjármálafyrirtækinu F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefnd sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 10. júní 2010 með kvörtun sóknaraðila, dagsettri 9. júní 2010. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 11. júní 2010, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust þann 22. júní 2010. Var bréfið sent sóknaraðila með bréfi nefndarinnar, dagsettu 5. júlí 2010, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir sóknaraðila bárust þann 7. júlí 2010. Frekari gögn bárust bæði frá sóknar- og varnaraðila að beiðni nefndarinnar.

Málið var tekið fyrir á fundum nefndarinnar 2. september, 5., 12. og 26 nóvember og 13. desember 2010.

II.

Málsatvik.

Sóknaraðili átti félagið A ásamt eiginkonu sinni N. Sóknaraðili átti einnig félagið B. Gamli F fjármagnaði rekstur og fjárfestingar A. Tryggingar vegna viðskiptanna voru í fasteignum og hlutabréfum, en einnig voru sóknaraðili, eiginkona hans og faðir í miklum sjálfskuldar ábyrgðum. Þann 9. janúar 2003 var gert árangurslaust fjárnám hjá B og þann 28. apríl 2003 var félagið gjaldþrota. Þann 13. desember 2004 var gert árangurslaust fjárnám hjá A Þann 28. febrúar 2005 var félagið gjaldþrota. Félögin höfðu bæði verið í umtalsverðri skuld við gamla F. Samkvæmt upplýsingum varnaraðila voru skuldir A við gamla F þann 1. janúar 2004 123.132.798 kr. og skuldir B 49.767.227 kr. á sama tíma.

Þann 22. mars 2001 gaf A út tryggingabréf þar sem tvær fasteignir að R voru veðsettar til tryggingar skilvísri og skaðlausri greiðslu á skuldum félagsins að fjárhæð allt að 20 milljónum króna. Sóknaraðili og eiginkona hans voru þá þinglýstir eigendur fasteignanna og undirrita þau tryggingabréfi sem slíkir. Þann 9. október sama ár er tryggingabréfið áritað um að fasteignirnar að R séu leystar úr veðböndum og að tekið sé veð í T. Þann 10. janúar 2003 var tryggingabréfið áritað um að fasteignin T væri leyst úr veðböndum en tekið veð í S. Sóknaraðili og eiginkona hans voru þinglýstir eigendur að umræddri fasteign við S.

Við sölu S voru þann 21. janúar 2004 lagðar inn á reikning bankans nr. X 29.347.900 kr. frá fasteignasölnunni Fasteignamarkaðnum, sem annaðist söluna. Af upphæðinni voru 9.473.672 kr. greiddar inn á reikning B, 13.156.063 kr. var varið til greiðslu skulda sóknaraðila, m.a. íbúðalán sem hvíldi á eigninni, 218.165 fóru inn á tékkareikning A og 2 x 3.250.000 kr. voru greiddar inn á tvö lán A nr. Y og Z sem voru að eftirstöðvum 19.184.929 kr. Þegar þau voru afskrifuð 31. mars 2005.

Sóknaraðili kveðst frá árinu 2004 hafa reynt að fá upplýsingar um ráðstöfun gamla F á fjármunum vegna sölu S, en án árangurs þar til umboðsmaður viðskiptavina tók til starfa hjá bankanum. Þá hafi hann fengið upplýsingar sem liggi til grundvalla kröfum sem hann hafi gert á hendur varnaraðila. Varnaraðili hafnaði kröfum þeim sem sóknaraðili hefur uppi í máli þessu þann 19. janúar 2010. Þann 4. júní 2010 lýsti sóknaraðili yfir skuldajöfnun á eftirstöðvum skuldabréfs nr. V að upphæð 5.563.091 kr. á móti kröfum hans á hendur varnaraðila að fjárhæð 9.473.672 kr. ásamt áföllnum dráttarvöxtum og kostnaði frá 21. janúar 2004, samtals 34.343.192 kr.

Sóknaraðili skaut málinu til nefndarinnar þann 9. júní 2010.

III.

Umkvörtunarefni.

Krafa sóknaraðila í málinu er: „*Endurgreiðsla á kr. 9.473.672 ásamt með áföllnum dráttarvöxtum og kostnaði frá 21. janúar 2004, samtals kr. 34.343.192 að frádreginni skuldajöfnun á skuldabréfi í bankanum frá þessum sama tíma að upphæð kr. 5.563.091. Heildarkrafan er því kr. 28.780.101.*“

Sóknaraðili rökstyður kvörtun sína með því að gamla F hafi ekki verið heimilt að ráðstafa fjármunum, vegna sölu á íbúðarhúsnæði sóknaraðila að S á árinu 2004, að eigin geðþótta, þar sem þær skuldir sem tryggingabréfið stóð til tryggingar á hafi verið greiddar upp. Umrætt tryggingabréf hafi upphaflega verið á fasteigninni T og þegar sú eign hafi verið seld hafi allar skuldir sem tryggingabréfið var til tryggingar á verið greiddar upp og hafi tryggingabréfið verið flutt á heimili sóknaraðila til að „geyma“ kostnað við þinglýsingu. Kveður sóknaraðili gamla F hafa á þeim tíma aflétt bréfinu enda fengið allar sínar kröfur greiddar við sölu á fasteigninni T.

Sóknaraðili kveður varnaraðila vera aðila að málinu þrátt fyrir að gerðir þær sem um er deilt hafi verið framkvæmdar af gamla F en ekki varnaraðila. Vísar hann um það til dóms héraðsdóms Reykjavíkur frá 7. apríl og ákvörðunar Fjármálaeftirlitsins frá U um ráðstöfun eigna og skulda gamla F.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess að kröfum sóknaraðila verði vísað frá.

Rökstyður varnaraðili kröfu um frávísun með því að atvik þau sem sóknaraðili byggir á hafi orðið í gamla F fyrir ríflega sex árum og geti varnaraðili ekki borið ábyrgð á því.

Þá telur varnaraðili að sóknaraðili geti ekki gert endurgreiðslukröfuna þar sem hann skorti til þess lögvarða hagsmuni. Kveður varnaraðili sóknaraðila ekki gera neinn greinarmun á skuldbindingum félaganna og persónulegum skuldum og megi glöggt greina það á skuldajafnaðarkröfu hans. Þá telur varnaraðili að það geti einungis verið í höndum þrotabús A sem heyri undir skiptastjóra búsins að gera þessa kröfu, sbr. heimild til endurupptöku gjaldþrotaskipta í 164. gr. laga um gjaldþrotaskipti o.fl. nr. 21/1991. Því ætti úrskurðarnefndin að vísa málinu frá.

VI.
Niðurstaða.

Í málinu krefst sóknaraðili endurgreiðslu vegna ráðstöfunar gamla F á fjármunum sem lagðir voru inn á reikning bankans vegna sölu fasteignarinnar S á árinu 2004. Varnaraðili krefst þess að málinu verði vísað frá.

Sóknaraðili beinir kröfum sínum gegn F, en F var stofnaður þann eftir að Fjármálaeftirlitið tók yfir vald hluthafafundar í gamla F og skipaði skilanefnd yfir bankanum í október 2008. Með ákvörðun Fjármálaeftirlitsins frá U var nánar tilgreindum eignum og skuldum gamla F ráðstafað til F. Samkvæmt 5. tölul. ákvörðunar FME tók F (þá FF) við starfsemi sem gamli F hafði haft með höndum og tengdist hinum framseldu eignum kl. 9:00 þann U. Markmið ákvörðunarinnar var að tryggja áframhaldandi þjónustu við viðskiptavini bankans.

Krafa sóknaraðila lýtur að gerðum gamla F á árinu 2004. Þegar metið er hvort að slík krafa hafi flust frá gamla F til F með ákvörðun Fjármálaeftirlitsins þarf í fyrsta lagi að kanna hvað kemur fram í ákvörðuninni. Í öðru lagi þarf að tilgang aðgerðarinnar og þeirra laga sem hún var byggð á.

Í ákvörðun Fjármálaeftirlitsins frá U er kveðið á um framsal á tilteknum, nánar tilgreindum, réttindum og skyldum gamla F til F. Verður ekki ráðið af ákvörðuninni að hún feli í sér almennt framsal kröfuréttinda. Því verður að telja að kröfur vegna ráðstöfunar gamla F á fjármunum vegna sölu á fasteign á árinu 2004 hafi ekki verið fluttar yfir til varnaraðila með ákvörðun Fjármálaeftirlitsins frá U um ráðstöfun eigna og skulda gamla F. Því ber varnaraðili, F, ekki ábyrgð á kröfum þeim sem sóknaraðili hefur uppi í málinu og verður því ekki fallist á kröfur hans.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfum sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, F er hafnað.

Reykjavík, 13. desember 2010.

Áslaug Árnadóttir

Geir Arnar Marelsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Oddur Ólason